

have forandret min Betragtningssaaade. Jeg har den fuldeste Overbeviisning, at enhver honorabel Mand vil vise det bort fra sig at søge et Embede, som han ikke har til Hensigt at opfylde saa godt, som hans Kræfter tillade ham det, idet han træder frem for Ministeriet og siger: Vær Du min Dommer; men forinden han søger et Embede, regner han efter, om det er værd at søge det for Bengenes Skyld. Men gjør han det, vil den ældste Assessor i Lands-overretten, om han end nok saameget har erkjendt hos sig selv en Svaghed med Hensyn til at træde frem og argumentere offentlig og affige sin Dom offentlig — og det er dog den eneste Veie, ad hvilken Høiesteret efter min Overtydning paa nogen fuldstændig Maade kan komme ud af det Dilemma, hvori den er bragt — dog, fristet af de 600 Rd. Jorfremmelse, betragte det som den største Tilfredsættelse, hvis han, naar han melder sig som den ældste Assessor i Retten, ikke bliver befordret fra Lands-overretten til Høiesteretsassessor. (En Stemme: Han kan jo saa blive Underdommer). Det ærede Medlem siger, at saa kan han blive Underdommer. Men man maa vel lægge Mærke til, at det Løfte, at gjøre de ældre Assessorer i Lands-overretten til Underdommere, er et Løfte paa Statsstyrelsens Bekostning, Med Anerkjendelse af al den Dygtighed, der kan være hos en ældre Overdommer, er det dog meget tvivlsomt, om et Menneffe, der har arbeidet og ædt sig ind i Alter og Støv, vil blive en dygtig Ad-ministrator, en dygtig Politimester o.s.v. Han gjør heller ikke saadant Krav, da det er noget ganske Andet, at han kan ønske sig en Dommerpost, der indbringer ham 600 Rd. mere end hans nærværende. Men vi maae derhos lægge Mærke til, at vi ere gaaede endnu meget videre, vi have ikke alene sat den Fristelse for Landsoverretsassessorerne at gaae ind i Høiesteret, idet vi gjøre det umuligt for dem, ved at blive i deres Stilling, at rykke saaledes frem, at de kunne blive satte paa samme Fod som de yngste Assessorer i Høiesteret; men vi ere endog saa gaaede saa vidt, at vi neppe kunne finde en Justitiarius der. En Justitiarius i Lands-overretten faaer 3000 Rd.; men gaaer denne Lov igjennem, gaaer han over i Høiesteret med 3000 Rd., og med Haab om

Jorfølgelse af denne Gage; dersom vi altsaa idag udnævne en Justitiarius i Overretten, og denne Lov udkommer, saa forlanger han at blive Høiesteretsassessor imorgen. Gjør han det, siger jeg, det er et Fordærv, som vi skulle hindre; det er et Fordærv, at et Embede som Justitiarius i Lands-overretten skal kun i saa Dage være i en Mandes Hænder, især hvis det er evident, at han kun af Hensyn til Gageforholdelsen slipper det. I hvad man end gjør, maa man dog see at opretholde nogenkunde Skinet af Ærbarhed; men ligesom der intet Skin af Ærbarhed er hos den Præst, der søger et Præstekald og forsikkrer, at han gjør det alene for sin Flok, sin Menighed, hvis Hyrde han vil være i lang Tid, men saa, naar der er Leilighed til at faae et andet Kald, der giver nogle hundrede Rigsdaler mere, forlader hiint og gaaer til dette — ligesaa lidt passende er det her, at den, der idag faaer et saa ansvarfuldt og hæderligt Kald som at blive Justitiarius i Overretten, skal af et saa ringe Bengenhensyn gaae over og blive Assessor i Høiesteret. Det er ikke Uret af Manden; men det er Uret af Loven, som frister dertil. Thi medens Loven ikke skal gaae ud over den Tid, hvori vi leve, skal den heller ikke beile til de skjæve Anskuelser, der herske i den, og heller ikke blive Slave af dem, men gjøre, hvad den kan, for at rette paa Samsfundets Brøst. Jeg veed nok, at den ærede Cultusminister ikke kan taale at gaae udenom; men det er ikke at gaae udenom Spørgsmaalet, naar jeg siger, at vor Samsunds Brøst er, at vi ville nyde, og at vi sige, at vor Dannelse fører os til at nyde. Naar vi ikke komme dertil, at vor Dannelse fører os til at undvære, komme vi i en falsk Stilling, saa har den Mand Ret, der sagde: Gentlemen med barkede Næver er en Umulighed, og hvor vi skulle have Gentlemen, maae der være Slaver, som kunne bære dem. Nei, denne Lov har en langt dybere Betydning.

Det ærede Medlem, som talte sidst, sagde, at denne Lov havde Intet med Pensionsløven at bestille, fordi, om jeg forstod ham ret, Pensionen for Assessorerne i Høiesteret var fastsat i Grundloven. Ja, men Konernes Pension er ikke fastsat i Grundloven. Man maa